

Sütçü Minik Ve Balkoncu Kız

– BENGÜL.A. · 24 Eylül 2021

Küçük balkonun korkuluk demirini yalamak en büyük zevklerimden. Bütün çocuklar sokaktayken ben neden evdeyim anlamıyorum. Uysal bir kabullenişle içten içe isyanımı biriktiriyorum geleceğe. Sütçü Minik az sonra gelir duvar kenarına. Tek arkadaşım... Aslında sokakta olsam elimi bile süremem. Yanından geçsem çığlıklarımı tutamam. Ama burada aramıza giren mesafe bizi yakınlaştırıp aynı kaderi paylaşmamızı sağlıyor. Ona ekmek atıyorum çoğunlukla. Anneannem başka bir şey atmama izin vermiyor. Bazen de o görmeden dolaptaki sütü döküveriyorum sokağa. Zaten balkonla yer arasındaki mesafe oldukça az. Sütçü Minik biraz uğraşsa kollarıma bile sığınabilir. O zaman korkar mıyım ondan, bilmiyorum...

Çocukların çığlıkları sinirime dokunuyor, çoğunlukla kendimi Heidi çizgi filmindeki yürüyemeyen kıza benzetiyorum. Sanki ben hastayım, eksğim de onlar gibi olamıyorum. Bir seferinde mahallenin en bilmiş ve en güzel kızı, balkonumun altında ip atlarlarken sormuştu bana.

“Sen neden inmiyorsun aşağıya?”

“Yok, ben gelemem. Anneannem kızıyor.”

“Niye kızıyor? Bir hastalığın mı var senin? Niye sokağa salmıyor seni, biz sana ne yapacağız ki?”

Çok zoruma gitmişti sözleri. Tüm çocuklar oyunu bırakıp giriş kattaki balkon kızına bakmışlardı hep bir gözden.

“Bilmiyorum işte.” diyebilmişim sadece.

Anneanneme olanları anlatınca da onların sokak çocuğu, pis ve arsız olduklarını, sokağa çıkarsam eve bit getireceğimi benim de onlar gibi olacağımı söylemişti. Onlar gibi olunca ne oluyordu ki, onlar gibi olmanın nesi kötüydü? Anlam verememiştim. İşte Sütçü Minik geliyor. Anneannem hazır uyuklarken dolaptaki süttten bir kaba doldurup sokağa döküyorum. Öyle bir içişi var ki sütü. O içerken gözüm yaşıyor nedense. Asfalttaki ıslaklığı silip süpüren dili dışarıya sarkmış haldeyken bir ses işitiyorum.

“Oh be! Sağ ol Balkoncu Kız.”

Sesin kimden ve nereden geldiğini biliyorum. Kimse inanmasa da birçok eşya ve hayvanla konuşabiliyorum. Şimdi bir gören olsa, “Zavallı balkonda durmaktan kendi kendine konuşur oldu. Kafayı yedirdi o huysuz ihtiyar çocuğa.” derlerdi. Hiç kimseyi umursamadan yanıtlımı veriyorum.

“Sen sağ ol Sütçü Minik. Hep gel ne olur. Canım öyle sıkılıyor ki. Sadece şu balkon ve sen varsın. Çocukların gürültüsü ben de aralarına karışsam güzel, onun haricinde kirli bir ses topluluğu benim için.”

Nereden de öğrendiysem bu sözleri. Sanki karşımda tavlama gereken sevgilim var... Bütün gün televizyonun karşına oturuyor beni kadın. E olsun o kadar! Sütçü Minik yanaklarını yalayıp söyle diyor.

“Geceleri çok soğuk oluyor mahalle. Bak sana bir teklifim var. Sen beni her gece koynuna al. Ben de bütün gün burada durup senle arkadaşlık edeyim. Aman ha o cadı kadına bulaştırma beni. Dayanamam tırmalarım o çakmak gözlerini!”

“Tamam, anlaştık!”

Gece olmasını ipe çekiyorum. Anneannemin uyuduğundan emin olunca usulca balkona çıkıp köşedeki sepeti aşağıya salıyorum. “Sütçü minik, sütçü minik” iki kere seslenmemle nereden peyda olduysa gelip sepetin içine atlayıveriyor. Ağzı açık, dişleri de inci gibi. Usulca kucağıma alıyorum. Huysuzlanarak kendisini yere atıp doğruca -sanki öncesinde defalarca gelmiş gibi- patisiyle koymuş gibi buzdolabını buluyor.

“Ölüyorum açlıktan, aç şu dolabı.”

Sözlerini ikiletmeden açıyorum dolabı. Uzun ve iştahlı bakışlarla süzdükten sonra en köşede duran anneannemin yarın için hazırladığı çığ balık tabağında karar kılıyor. Bana danışmadan kaptığı gibi tabağı, yatağımın içine yerleşiyor. Hiç konuşmuyor sadece yiyor. Biraz yalandıktan sonra da hırıltılı bir uykuya dalıveriyor. Kendimi kötü hissediyorum. Ama olsun söz vermedi mi her gün gelip senle arkadaşlık edeceğim diye. Sütçü Minik benim tek arkadaşım hiç insan arkadaşına küser ondan şüphe eder mi? Ödüm kopa kopa sabahı zor ediyorum. İyi ki anneannemin uykusu ağır yoksa şimdiye kapının önüne koymuştu hem beni hem Sütçü Miniği. Gün ışıırken uykuya yenik düşen gözlerimi açtığımda yatağın boş olduğunu görüyorum. Anneannem avaz avaz bağırıyor.

“Balık nerde? Nerde?”

Ben sesimi çıkarmadan yatağın içinde doğruluyorum. Suç delilinin yorganın altında olduğunun farkına anneannem “Kalk, öğlen oldu. Balık yok zaten sinirim bozuk.” deyip de yorganı üzerimden çektiği an varıyorum. Bir süre çakmak gözleri bir bana bir de boş çığ balık tabağına bakıyor. Ardından:

“Çığ balık mı yedin? Ne yaptın sen? Zehirlenirsin. Kalk hemen doktora gidiyoruz!”

Ne yapacağımı ne diyeceğimi bilemiyorum. O balıkları her gün balkonun önüne gelen beyaz kedi yedi, hem de kendisi seçip yatağa taşıyıp afiyetle yedi diyemezdim ki. İnanmazdı. Zaten büyükler hiçbir şeye inanmıyor ki buna inansın!

“Kalk diyorum sana kalk!”

Çaresizce, elimden ağlamaktan başka bir şey gelmiyor. Hastahaneye gidiyoruz, tahlil sonuçları geliyor. Sapasağlamım. Anneannemi bir kuşku sarıyor bir kere, bırakmaz peşini. Ben yemediysem, kendisi de yemediğine göre bu eve hırsız girse balığı mı çalacaktı? “Kim yedi bu balıkları?” sorusunun peşine takılıp kısa zamanda tüm mahalleli kadınlarla cevaplar aramaya başlıyor. El birliğiyle mantıksız ve kesin bir cevap buluyorlar da. Bu apartmanın altında yatır vardı. Ne yaptysak ölüyü rahatsız etmiştik o da gece kalkıp evin içinde dolaşmaya başlamıştı. Bir de bana çocuk derler, hayalci derler. Kendilerine baksınlar önce! Şu dediklerine çocuklar bile güler.

Karşı komşumuz şişko, falcı teyze:

“Bak ablacığım bazıları çiğ yiyeceklere bayılır. Demek ki çok değerli bir ruhu huzursuz ettiniz.”

“Benim kime ne zararım olur? Etse etse bizim torun etmiştir.”

“Aaa geçende gördüyüm senin torun kendi kendine konuşup duruyordu balkonda.”

Kadınların hepsi birden sanki yatırdan hortlayan ruh benmişim gibi titreyerek kıpırdanıyor yerlerinde. Hemen kaçıp tuvalete saklanıyorum. Kaç gündür Sütçü Minik de uğramaz oldu. Arkadaşız sanıyordum meğer değilmişiz. Belki döner, kim bilir... Ben yine de her gün balkonda onu bekliyorum. Mahalleli kadınlar da her gün değişik şeyler yapıyor buzdolabının önünde. Bir gün mum yakıyorlar bir gün tütsü bir gün okunmuş tasla suluyorlar bir gün dualar okuyup salyalarını yolluyorlar.

Bense yine aynı yerimde bekliyorum. Mahallenin en bilmiş ve en güzel kızı balkonda olduğumu görünce yaklaşip alay ederek laf atıyor.

“Yazık, üzülüyorum sana tek arkadaşın vardı o da yok artık.”

Nasıl, nereden biliyordu ki yokluğunu Sütçü Miniğin?

Sessiz kalıyorum. Dudaklarını büzerek; “Pis mideli kim bilir ne yiyorsa şu köşedeki çöp bidonunda leş gibi ölüsü kokuyordu.”

Sözlerinin ardından demir korkuluğu sımsıkı kavriyorum. Parmaklarımın sancısına mahalleli teyzelerin

dua mırıltıları eşlik ederken gözyaşlarımın Sütçü Miniğın her zaman durduğı asfalta damlamasını durduramıyorum.

BENGÜL ALKAN